

CRVENKAPE ODLLOMAK

Ušli smo unutra. Milivoje je stajao na vratima, kako neko ne bi upao unutra, a ja sam mrvio koks.

„Šta se, bre, to dešava? Alo, zmaju!“

„Jebote, ona treba da se uda!“ zavapio sam, drobeći Visa elektronom jedan tvrdoglavi grumen.

„Znam, bre! Ona je išla sa Višnjicom u osnovnu. Znaju se sto godina.“

„Pa, je l' ima običaj da radi ovo?“

„Jebem li ga, matori, znam je samo iz viđenja. Ali, nema neke sise.“

„Da ima sise, to bi bilo savršenstvo, a obojica znamo da savršenstvo ne postoji.“

Zatim sam grunuo u sebe jednu debelu belu linijetinu, posle koje Caka nije izašla iz moje glave. Dok je Milivoje šmrkao, stukao sam piće na eks, da bismo, zatim, zajednički izašli iz klonje. Ispred, u predsoblju, stajala je Caka. Milivoje se pored nje progurao ka sobi, a ona me je zaustavila i dreknula mi na uvo:

„Šta ste radili unutra?“

„Šmrkali koks.“

„Ej, to može da bude problem!“

„Misliš, u našoj vezi?“

„Ne zezaj! Nije ovo veza! Ovo je... ne znam šta je, ali nije veza, sigurno! Dvapat smo se poljubili, eto, to je ovo!“

313

Bio je to signal da je poljubim ponovo. Ona me je zgrabila za glavu, a levu nogu savila u kolenu i obavila oko mojih nogu. Uhvatio sam je za dupe i mi smo se tako isprepletani pomerili malo dalje u mrak, ka ulaznim vratima. Onda sam joj ja zavukao ruku u gaćice, a ona ju je sklonila.

„Ne! Ne ovde, bre!“ zašištalala je.

„Ajmo u kola.“

„Ne, bre, provaliće da nas nema. A i ovo se ne dešava, ništa od ovoga se ne dešava!“

Ne znam koji mi je kurac bio, ali sva ta šizofrenija terala me je da budem još odlučniji u svom iznenadnom naumu da imam devojkju.

„Ej, bre, ne moramo nigde, ako nećeš“, rekao sam. „Ajmo nazad u sobu.“

No, tek što sam krenuo ka sobi, ona me je uhvatila za ruku i povukla nazad i ja sam joj, tek pošto smo počeli da se ljubimo, zavukao ruku pravo u gaćice. Ni ona nije mnogo odugovlačila, već me je uhvatila za njega, onako pošteno, najpre spolja, a onda je ugurala svoju malu šaku između moje stomachine i farmerki i ja sam osetio kako se njeni prstići obavijaju oko mog nabreklog

mesa. Zatim je, odjednom, izvukla ruku iz svojih farmerki, da bi potom istom tom rukom izvukla i svoju iz svojih gaćica.

„Ej, ja sam pravoslavna hrišćanka“, breknula se, sva isprepadana.

„Pa šta?“

„Pa, nije u redu ovo da radim! Ej, sve vreme mi je njegov lik u glavi!“

„Isusov?“

„Ne, bre! Mog dečka!“ počela je da se smeje ona, a ja sam iskoristio trenutak opuštenosti da je uhvatim za dupe. „Ne, ne, dosta je bilo! Ako ovako nastavim, sve ću da sjebem! Ne smem sve da sjebem!“

Toliko puta sam u životu prošao kroz njenu situaciju, da sam znao da je sve gotovo, samo što ona i njen dečko to nisu znali.

314

„Već si sve sjebala“, procedio sam na kraju, svestan da će istog trenutka da me zamrzi. Ali, lajanje je oduvek bilo jače od mene.

„Nisam! Ti ni ne znaš kako je nama! On je super lik, bre, dopao bi ti se!“

„Verujem“, promumlao sam, a čim smo prešli na tu sumornu temu, kojom će se ona ko zna koliko još vremena baviti, hemija između nas je nestala.

„Jebote, ja sam načisto poludela“, rekla je, više za sebe i hemija je ponovo bila tu i mi smo ponovo počeli da se ljubimo.

*

Bilo je negde oko četiri sata iza ponoći, kada je Milivoje zaspao na kauču. Dobar deo gostiju više nije bio tu. Višnjica i još tri devojke sedele su u dnevnoj sobi i pušile, a Caka i ja stajali smo pokraj prozora i gledali u blok. Napolju nije bilo ničeg, osim hladnog novembarskog vetra koji je duvao u nas. Ali, ona je bila pijana, a ja i pijan i drogiran i istripovan da sam zaljubljen, tako da vetar nismo ni osećali.

„Vozim te kući, a?“ rekao sam.

„Ne, uzeću taksu“, odgovorila je.

„Ma daj, kakav taksu, bre. Pa zašto ne bih...“

„Ložim te, bre! Kao da imam izbora.“

Ima tako nekih riba koje te naprosto oduševavaju svakim svojim potezom. Po tome se videlo da nešto nije u redu. Svaki put kad bih je pogledao u oči, dolazilo bi mi da je štipkam po obrazima i cmačem do besvesti. E, to je bio koks. Ne možeš na nekog tako da se istripuješ za tako malo sati. Ne tako. Osim ako ona nije... a, naravno da nije. Valjda nije, pizda joj materina.

„Devojke, je l' treba nekog da vozim kući?“ dreknuo sam, ne bih li oterao svoje velike misli iz glave, a njih tri su se trgnule. Osim Cake i Milivoja, s nama je krenula još jedna riba, a Višnjica

je sa preostalom drugaricom svečano zatvorila svoj rođendan.
Moj prijatelj bio je odvaljen kao bulja i mi smo ga vukli niz
315

stepenište. Dvapat je glavom udario o zid, ali jedina reakcija bilo je tiho mrmljanje. Ni novobeogradski vazduh napolju nije ga povratio u život i ja sam se na trenutak uplašio da neće sad i ovaj da rikne. Ali, onda sam ugledao Caku. Ona je lipsavala pod Milivojevom težinom i raspilavivši se do kraja, zaključio kako je sve okej i kako bih i ostatak života mogao s njom da provedem noseći pijane ortake kući. Zastao sam na sekund i cmoknuo je, ona mi je poslala pogled pun straha, ta riba se pravila kao da se ništa nije dogodilo, a Milivoje je tiho promrmljao nekoliko nerazumljivih reči. Kad smo stigli do kola, rekao sam Caki da sedne pored mene.

Prvo smo odvezli Milivoja na gajbu. Morao sam da ga vučem uz stepenište, zatim da mu prebiram po džepovima ne bih li pronašao ključ, pa onda da ga smestim u krevet, dok mi je Čeda njuškao jaja, podsećajući me na Caku. Ona je već svojim pogledom činila da iz mene cure telesne tečnosti i ulepljuju mi gaće.

„Jesi dobar, šmekeru?“ pitao sam ga, a na Milivojevom licu pojavio se onaj pijani osmeh, koji je govorio da će ipak preživeti, ili će u najmanju ruku umreti s osmehom na usnama. Okrenuo sam ga na stranu, da se ne isповраća sebi u usta, pokrio ga ćebetom i otvorio prozor. Zatim sam otrčao nazad ka svojoj princezi, uplašivši se da u međuvremenu nije zbrisala iz kola. Video sam ih kako ćutke sede u njima. Riba sa zadnjeg sedišta blenula je negde desno, ka nekom mračnom ulazu, a Caka me je primetila čim sam izašao iz zgrade i pogledom ispratila svaki moj korak.

„Okej, gde vozimo tebe?“ pitao sam tu ribu.

„Pa, ja živim na Petlovom brdu“, rekla je, „ali možeš da me ostaviš bilo gde u centru, pa ću da hvatam prevoz.“

„Ne, bre, nema frke. Idemo na Pevca. Volim da vozim odvaljen, a i poznat mi je kraj.“

316

*

Dvadesetak minuta kasnije, riba je izašla iz kola, a da joj ni ime nisam saznao i Caka i ja ostali smo sami među soliterima, sa nebom iznad Avale, koje je svojom teget bojom najavljivalo novi dan u ovom delu planete.

„Ovaj...“, počela je ona. „Ja stvarno ne znam šta mi se desilo.“

„Zaljubila si se u mene. Dešava se, ne brini.“

„Ej, znaš šta, nemoj da...“, počela je da pizdi ona, a ja sam je prekinuo poljupcem, pošto nisam bio siguran da li je vredelo ubeđivati je da sam se zajebavao.

Posle nekih dvadesetak minuta ljubljenja s vatanjem, rekao

sam:

„Ovaj... da te vozim kući ili idemo negde?“

„Idem kući. Ovo mora negde da se završi.“

„Okej.“

„Ali, ja da vozim.“

„Okej.“

Izašli smo iz kola da bismo zamenili mesta, a negde kod prednjih tablica smo ponovo počeli da se ljubimo. Desetak minuta potom, ona je sedela na mom sedištu, a ja na suvozačkom.

„Ej, nikad nisam vozila automatik. Moraš da mi pokažeš.“

„Ma samo ga staviš u 'D' i voziš.“

„Je l' ti često daješ svoja kola ljudima da ih voze?“ pitala je.

„Ne, ti si prva“, ispalio sam ja očekivani odgovor, a ona se zadovoljno nasmešila, ubacila u 'D' i mi smo s Petlovog brda krenuli nazad u grad.

Vozila je između trideset i četrdeset na sat, s obe ruke na volanu, potpuno koncentrisana na to da ne poginemo. Na ulici nije bilo nijednog automobila, niti jednog čoveka, ali nisu samo živa bića mogla da te ubiju ovde. S jednakim uspehom to su mogli da urade i liftovi, krovovi, mostovi i bandere.

Dok je ona vozila, ja sam puštao diskove. Uglavnom pank.

Kako bih nešto pustio, ona bi prepoznala.

„Opa, AFI! Pojačaj!“

317

I onda bih se ja istopio i pojačao. Posle nekoliko pesama, promenio sam folder, a ona je odmah reagovala.

„NOFX! Jao, na njih se sečem još od srednje.“

Izgledalo je kao neki kviz u kome Caka daje sve tačne odgovore.

Nisam smeo ni da pitam odakle zna sve te bendove, nije ni bilo bitno. Naravno da ih je sve znala. Pa to je Caka, moja najnovija princeza.

„Cako...“, zaustio sam, a ona me iste sekunde pogledala razrogačenim očima.

„Reci.“

„Ovaj...“

„Reci, bre!“ dreknula je, sva isprepadana, a kola su se malo zadrmsala.

„Ovaj... mislim da sam zaljubljen“, procedio sam, a samom sebi zvučao sam kao narkoman.

„Ej! To se ne priča! Takve stvari se ne pričaju! Pa tek što smo se upoznali!“

„Pa, jeste, ali ne pamtim kad mi se ovo desilo.“

„To je sve od droge.“

„Nije!“

„I zato što sam verena. Da, to je to, drogiran si i naložio si se na to što sam verena.“

„Nisam, bre!“ dreknuo sam ja, uplašivši sa da nije možda zaista tako kako ona kaže. Pokušao sam da nas zamislim zajedno na moru, pokušao sam da nas zamislim zajedno u bioskopu, na dočeku Nove godine, sa kincem u njenom stomaku. Pu, jebem ti mater, sve od toga sam mogao da zamislim, nije moguće da sam bio u stanju da baš toliko daleko odem u svojim tripovima.

„Nisam, bre“, procedio sam, a ona je bojažljivo skinula desnu ruku s volana i pomazila me po glavi.

„Dopadaš mi se, tako neuravnotežen.“

Prošli smo pored sajma, a onda se ona popela na „gazelu“ i mi smo se vratili u Trideseti blok. Zaustavila se na pedesetak metara od zgrade „Proletera“.

„I ja živim u bloku. Mislim, sa... ovaj... dečkom.“

318

Ceo svet mi se polako ali sigurno pretvarao u veliko smrdljivo govno. Gledali smo se, a onda smo ponovo počeli da se ljubimo. Posle tridesetak sekundi, ona je ponovo prekinula poljubac.

„Jebote, rasturiću sebi ceo život.“

Trebalo je verovatno nešto da joj kažem, ali nisam. Samo sam je još jednom cmoknuo.

„Joj, bre! Šta ako ovo ne prestane kad se sutra probudim?“ zacvilela je.

„Ništa. Najebali smo.“

„Moram da idem, moram da se saberem. Moram da vidim šta mi se to desilo. Moram do Nemanje, uf, bre...“

Uopšte nisam morao da čujem to ime. Nekad je to bio samo tamo neki dečko, a sad je to bio Nemanja, veliki car, koji bi mi se do jaja svideo. Oduvek sam imao problem da zamislim ribu koju volim s nekim drugim. Da, ja sam, kao, voleo Caku. Jebote, koji sam ja kreten. Sutra kad se probudim, smejaću se svemu ovome.

Caka je otvorila vrata i čekala da se izbatrgam iz svojih misli i dopustim joj da se vrati u svoju bajku. Izašao sam iz kola, došao do njenih vrata, čučnuo pored, uhvatio je za glavu i poljubio je.

„Ćao, Cako.“

„Ćao, Šestiću.“

Izašla je napolje, a ja sam seo za volan i odmakao sedište, koje je ona dvadeset minuta ranije morala da privuče. Upalio sam motor i prebacio u rikverc, a Caka je i dalje stajala pored kola. Zatim smo se desetak sekundi gledali, da bi ona na kraju ponovo prišla kolima i kucnula mi na prozor.

„Kako to da mi nisi tražio broj telefona?“ pitala me.

„Jebote, potpuno sam zaboravio!“

„Eto, to je dokaz da je ovo samo trip.“

„Ne, ne, to je samo dokaz da sam ja narkoman! Daj mi broj,

molim te!“ zapenio sam, preplašen da ću ostati bez njenog broja.
319

Onda smo, kao po komandi, izvukli naše telefone napolje i razmenili brojeve.

„Ko se prvi probudi, zove“, rekla je, „ali možda neću moći da ti se javim na telefon. Mislim, ako ne budem mogla da pričam. Ovaj... kapiraš? Joj, bre, šta ja to pričam? Ko one nevernice iz filmova. Fuj!“

Onda se okrenula i brzim koracima počela da odlazi, da bi se kod jedne kante za đubre ponovo okrenula, vratila do kola i poljubila me.

„Aj ćao“, procedila je, okrenula se i ovog puta zaista otišla kući. Znam to, jer sam sačekao da uđe u ulaz, a onda još nekoliko minuta, da slučajno iz njega ponovo ne izađe.